

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 4 czerwca 2025 r.

Poz. 2506

WYROK NR II SA/RZ 11/25 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 3 kwietnia 2025 r.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SNSA Jerzy Solarski Sędziowie WSA Elżbieta Mazur-Selwa NSA Stanisław Śliwa /spr./ po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym w dniu 3 kwietnia 2025 r. sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Mielcu na uchwałę Rady Miejskiej w Mielcu z dnia 28 kwietnia 2022 r. nr XLVI/470/2022 w przedmiocie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych z terenu Gminy Miejskiej Mielec stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały.

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XLVI/470/2022 z 28 kwietnia 2022 r. w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika OSP z terenu Gminy Miejskiej Mielec, który uczestniczył w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu Rada Miejska w Mielcu ustaliła przedmiotowe świadczenie, w podstawie prawnej powołując: art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559), zwanej dalej: u.s.g." oraz art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2490), określanej następnie jako "u.o.s.p." Uchwałę tę zaskarżył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie Prokurator Rejonowy w Mielcu, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w całości i zarzucając istotne naruszenie przepisów prawa tj. art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, art. 40 ust. 1 u.s.g. oraz art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 2021 r. u.o.s.p. poprzez: 1) ustalenie w § 1 pkt 1 ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników OSP z terenu Gminy Miejskiej Mielec "15 zł za każdą rozpoczętą godzinę udziału w działaniu ratowniczym lub akcji ratowniczej" 2) ustalenie w § 1 pkt 2 ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników OSP z terenu Gminy Miejskiej Mielec "8 zł za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniu lub ćwiczeniu", czym przekroczono zakres ustawowego upoważnienia do ustanowienia w drodze uchwały przepisów prawa miejscowego określających wysokość ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ochotniczych OSP, albowiem art. 15 ust. 2 u.o.s.p. wskazuje, że "Ekwiwalent pieniężny nalicza się za każdą rozpoczętą godzinę liczoną do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny, a w przypadku kandydata na strażaka ratownika OSP - za każdą rozpoczętą godzinę szkolenia" Zdaniem Prokuratora, zawarte w § 1 pkt 1 i 2 zaskarżonej uchwały zapisy dotyczące naliczania ekwiwalentu "za każdą rozpoczętą godzinę udziału w działaniu ratowniczym lub akcji ratowniczej" i "za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniu lub ćwiczeniu" wprowadzają dowolność uznania ram czasowych momentu (zdarzenia) - uprawniającego do wypłacenia ekwiwalentu, bowiem jest to pojęcie węższe od regulacji przyjętej przez ustawodawcę, który w sposób precyzyjny określa moment od kiedy przysługuje ekwiwalent, którym jest rozpoczęta godzina liczona od zgłoszenia wyjazdu z jednostki lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań określonych w art. 3 pkt 7 tej ustawy, a w przypadku kandydata na strażaka ratownika OSP - za każdą rozpoczętą godzinę szkolenia. W tej sytuacji należało, w ocenie Prokuratora, uznać, że doszło do wyjścia poza zakres umocowania z art. 15 ust. 1 i 2 u.o.s.p. Posłużenie się w zaskarżonym akcie prawa miejscowego odmiennym słownictwem niż w przytoczonym przepisie ustawy rodzi uzasadnione obawy, że przy realizacji

prawa do ekwiwalentu będzie on naliczany w sposób uznaniowy, albowiem posłużono się pojęciami mniej ostrymi niż w zapisie ustawy. W odpowiedzi na skargę Prezydent Miasta Mielca, działający imieniem Rady Miejskiej w Mielcu, wniosł o jej oddalenie. Podniósł, że skarżona uchwała została uchylona w drodze uchwały Rady Miejskiej w Mielcu Nr III/12/2024 z 29 maja 2024 r. w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników oraz kandydatów na strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych z terenu Gminy Miejskiej Mielec. Organ nie podzielił stanowiska Skarżącego, że kwestionowane zapisy uchwały wprowadzają dowolność uznania ram czasowych momentu (zdarzenia) uprawniającego do wypłacenia ekwiwalentu i stanowią przekroczenie zakresu upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 ust. 1 i 2 u.o.s.p. Wedle art. 15 ust. 1 u.o.s.p., ekwiwalent pieniężny przysługuje strażakowi ratownikowi OSP, który uczestniczył w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu. Ustawodawca uzależnił zatem przyznanie ekwiwalentu pieniężnego od uczestnictwa strażaka ratownika OSP we wskazanych formach aktywności. Natomiast w art. 15 ust. 2 u.o.s.p. określono sposób obliczania należnego ekwiwalentu, wiążąc rozpoczęcie jego naliczania ze zgłoszeniem wyjazdu z jednostki straży pożarnej. Burmistrz zwrócił też uwagę na §137 Rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U. z 2016 r. poz. 283), zgodnie z którym, w uchwałach nie powtarza się przepisów ustaw ani przepisów innych aktów normatywnych. A zatem regulowanie przez gminę tego co zostało już zamieszczone w akcie prawnym wyższego rzędu, stanowiłoby naruszenie prawa. Użyte przez Radę Miejską w Mielcu sformułowanie "za każdą rozpoczętą godzinę udziału" nie stanowi nieuprawnionej modyfikacji przepisów art. 15 ust. 2 u.o.s.p. i nie prowadzi do dowolności uznania ram czasowych zdarzenia uprawniającego do ekwiwalentu, bowiem nie oznacza, że każda rozpoczęta godzina udziału liczona jest w inny sposób niż od zgłoszenia wyjazdu z jednostki straży pożarnej. O sposobie obliczania ekwiwalentu przesądza przepis rangi ustawowej i nie ma potrzeby regulowania tej kwestii w akcie prawa miejscowego. Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje: Badając skarżone formy działalności administracji publicznej sąd bierze pod uwagę kryterium zgodności z prawem, do czego obliguje go art. 1 § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267). Jedną z takich form jest akt prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego, o czym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.), zwanej dalej "P.p.s.a". Uwzględniając skargę na taki akt – jak stanowi art. 147 P.p.s.a. - sąd stwierdza jego nieważność w całości lub w części albo też stwierdza, że został wydany z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie jego nieważności. Ta ostatnia regulacja związana jest z brzmieniem art. 91 ust. 1 u.s.g., według którego, uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Istotny jest także art. 91 ust. 4 u.s.g., stosownie do którego, w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, że uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Powyższe wskazuje na to, że tylko w przypadku istotnego naruszenia prawa sąd ma prawo i obowiązek stwierdzenia nieważności uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego. Nieistotnym naruszeniem prawa jest takie naruszenie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, a więc jakaś nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na kluczową treść aktu organu gminy. Natomiast naruszenie istotne to naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał [np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA) z 24.01.2025 r. III OSK 6510/21]. W myśl art. 94 ust. 1 u.s.g., nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, chyba że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały lub zarządzenia w terminie określonym w art. 90 ust. 1, albo jeżeli są one aktem prawa miejscowego. Skarżona uchwała podjęta została w dniu 28 kwietnia 2022 r., jednak dopuszczalne było stwierdzenie jej nieważności, bowiem stanowi ona akt prawa miejscowego. Przez ten ostatni rozumie się akt normatywny zawierający normy postępowania o charakterze generalnym i abstrakcyjnym. Normatywny charakter aktu oznacza, że zawiera on wypowiedzi wyznaczające adresatom pewien sposób zachowania się, przybierający postać nakazu, zakazu lub uprawnienia. Charakter generalny oznacza, że normy zawarte w akcie definiują adresata poprzez wskazanie cech, a nie poprzez ich wymienienie z nazwy. Natomiast abstrakcyjność normy wyraża się w tym, że nakazywane, zakazywane lub dozwolone zachowanie ma mieć miejsce w pewnych, z reguły powtarzalnych okolicznościach, nie zaś w jednej konkretnej sytuacji. Akty te nie mogą więc konsumować się przez jednorazowe zastosowanie. Ponadto, akty prawa miejscowego skierowane są do podmiotów pozostających poza strukturą administracji (np. wyrok NSA z 25.09.2019 r. II OSK 2678/17). Uwzględniając powyższe należało uznać, że kwestionowana skargą uchwała należy do opisanej wyżej grupy. Jest ona bowiem skierowana do strażaków ratowników OSP z terenu Gminy Miejskiej Mielec uczestniczących w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu czy ćwiczeniu, a zatem podmiotów zewnętrznych

względem administracji gminnej. Przyznaje im określone uprawnienie. Adresaci tego uprawnienia wskazani zostali nie imiennie, jak również mogą oni przedmiotowe uprawnienie uzyskać nie jednorazowo. Należy także podnieść, że Prokurator Rejonowy w Mielcu, który wystąpił z niniejszą skargą był do tego uprawniony, a to w myśl art. 8 § 1 i art. 50 § 1 P.p.s.a. oraz art. 70 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390 ze zm.). Stosownie więc do art. 8 § 1 P.p.s.a., prokurator może wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, jeżeli według jego oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują mu prawa strony. Możliwość ta znajduje potwierdzenie w treści wskazanego art. 50 § 1 P.p.s.a., który wymienia wprost prokuratora jako uprawnionego do wniesienia skargi. Zgodnie z kolei z art. 70 ustawy Prawo o prokuraturze, jeżeli uchwała lub zarządzenie organu samorządu terytorialnego są niezgodne z prawem, prokurator zwraca się do organu, który je wydał, o ich zmianę lub uchylenie albo kieruje wnioskiem o ich uchylenie do właściwego organu nadzoru; w przypadku uchwały lub zarządzenia organu samorządu terytorialnego prokurator może także wystąpić o stwierdzenie ich nieważności do sądu administracyjnego. Dla merytorycznego rozpoznania skargi nie miał znaczenia podniesiony w odpowiedzi na nią argument, iż kwestionowana uchwała została uchylona uchwałą Rady Miejskiej w Mielcu z 29 maja 2024 r. Nr III/12/2024 w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników oraz kandydatów na strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych z terenu Gminy Miejskiej Mielec. Fakt bowiem, że uchwała już nie obowiązuje nie wyłącza możliwości jej kontroli sądowej, a to z tej przyczyny, że skutki prawne uchylenia aktu i stwierdzenia jego nieważności są odmienne (np. wyrok NSA z 27 września 2007r. sygn. akt II OSK 1046/07). Uchylenie uchwały przez radę gminy oznacza więc wyeliminowanie uchwały ze skutkiem od daty uchylenia (*ex nunc*). Stwierdzenie nieważności uchwały wywołuje natomiast skutki od chwili jej podjęcia (*ex tunc*). W tej ostatniej sytuacji uchwałę należy potraktować tak, jakby nigdy nie została podjęta. Ma to swoje znaczenie dla czynności prawnych podjętych na podstawie takiego aktu. Tym samym, postępowanie sądowo-administracyjne prowadzone wskutek skargi na uchwałę, która wywołała skutki prawne, nie jest bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 161 § 1 pkt 3 P.p.s.a., nawet wtedy, gdy zaskarżona uchwała została uchylona. Jak stanowi art. 40 ust. 1 u.s.g., gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego, obowiązujących na obszarze gminy, na podstawie upoważnień ustawowych. Nadto, w myśl art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Zgodnie zaś z art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Należy jeszcze zwrócić uwagę na § 115 rozporządzenia w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" – stosowanego do aktów prawa miejscowego z mocy § 143 tego aktu - w myśl którego, w rozporządzeniu zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym (upoważnieniu ustawowym). Istotne jest więc, aby organ stanowiący w sposób ścisły przestrzegał wytycznych wynikających z takiego upoważnienia. Jedną z naczelnych zasad prawa administracyjnego jest bowiem zakaz domniemania kompetencji, a odstępianie od niej jest bez wątpienia istotnym naruszeniem prawa przez organ. Prawodawca lokalny, realizując delegację ustawową, musi więc używać w podejmowanym akcie takich sformułowań, które będą w sposób pełny odzwierciedlały tę delegację, a unikać takich, które mogłyby wzbudzać wątpliwości w tym przedmiocie. Treść skarżonej uchwały nie pozwala przyjąć, że właściwie realizuje upoważnienie wynikające z art. 15 ust. 2 u.o.s.p. Uchwałę podjęto na podstawie powołanego wyżej przepisu oraz art. 15 ust. 1 u.o.s.p. W świetle tego ostatniego unormowania, strażak ratownik OSP, który uczestniczył w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu, otrzymuje, niezależnie od otrzymywanego wynagrodzenia, ekwiwalent pieniężny. Zgodnie natomiast z art. 15 ust. 2 u.o.s.p., wysokość ekwiwalentu pieniężnego ustala, nie rzadziej niż raz na 2 lata, właściwa rada gminy w drodze uchwały. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego nie może przekraczać 1/175 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego brutto, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.) przed dniem ustalenia ekwiwalentu pieniężnego, naliczanego za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej. Ekwiwalent pieniężny jest wypłacany z budżetu właściwej gminy. Ustalając ekwiwalent pieniężny Rada Miejska w Mielcu postanowiła: - w § 1 pkt 1, że wynosi on "15 zł za każdą rozpoczętą godzinę udziału w działaniu ratowniczym lub akcji ratowniczej", - w § 1 pkt 2, że wynosi on "8 zł za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniu lub ćwiczeniu". Oceniając poprawność powyższych zapisów należy odnieść się do wypracowanego na tym gruncie orzecznictwa sądowego w którym zwraca się uwagę, że ustawodawca w treści art. 15 ust. 1 u.o.s.p. nie posłużył się terminem "udział", lecz terminem "uczestnictwo". Skorzystanie w uchwale z terminu innego niż ustawowy, dla określenia działania, które ten termin ustawowy definiuje rodzi niebezpieczeństwo, że przy realizacji prawa do ekwiwalentu, poprzez

naliczenie jego wysokości, będzie mu nadawana treść inna od ustawowej, in concreto, że "udział w działaniu ratowniczym" nie będzie rozumiany, jako "uczestnictwo w działaniu ratowniczym" od momentu zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej. Powyższe może zaś prowadzić do sporów co do momentu, od którego nalicza się ekwiwalent, a tym samym do sporów co do jego wysokości. Art. 15 ust. 2 u.o.s.p. zastrzega bowiem *expressis verbis*, że wysokość ekwiwalentu nalicza się "za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej". Udział w działaniu za który należny jest ekwiwalent strażakowi nie musi być więc tym samym co uczestnictwo w takim działaniu od momentu zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej [tak np. wyrok NSA z 13.09.2023 r. III OSK 2588/22, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (WSA) w Opolu z 26.09.2024 r. I SA/Op 612/24, wyroki WSA w Rzeszowie: z 22.11.2023 r. II SA/Rz 897/23, z 13.03.2025 r. II SA/Rz 14/25]. W orzecznictwie sądowym zwraca się też uwagę, że zasadniczo doprecyzowanie określonej kwestii na poziomie ustawowym powinno czynić zbędnym normowanie jej w uchwale organu jednostki samorządu terytorialnego. Nie oznacza to jednak, że w treści uchwały ustalającej wysokość ekwiwalentu nie mogą znaleźć się postanowienia powtarzające treść art. 15 ust. 1 i ust. 2 u.o.s.p., w zakresie w jakim precyzują, że ekwiwalent przysługuje za uczestnictwo w działaniach ratowniczych, za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej. Realizacja konstytucyjnej zasady działania na podstawie i w granicach prawa nie oznacza bowiem restrykcyjnego zakazu powtórzeń przepisów ustawowych w aktach prawa miejscowego. Powtórzenie takie jest nieszkodliwym powieleniem przepisu ustawowego w akcie prawa miejscowego, nakierowanym na poprawę jego czytelności i komunikatywności (por. wyrok WSA w Krakowie z 7.01.2020 r. III SA/Kr 1125/19, wyrok WSA w Bydgoszczy z 17.12.2019r.). Sąd w składzie niniejszym zgadza się z powyższym stanowiskiem. Jak już bowiem zauważono, rolą organu jednostki samorządu terytorialnego wydającego akt na podstawie upoważnienia ustawowego jest dokładne przestrzeganie jego zakresu. W konsekwencji, organ ten powinien posługiwać się takimi pojęciami, które w jak najpełniejszy sposób będą oddawać treść tego upoważnienia. Wydany akt powinien więc zawierać treść, która wolna będzie od wątpliwości interpretacyjnych. Wymóg ten w warunkach sprawy nie został spełniony, bowiem Rada Miejska w Mielcu w zaskarżonej uchwale ustaliła wysokość ekwiwalentu wskazując, że należy się on "za każdą rozpoczętą godzinę udziału w działaniu ratowniczym lub akcji ratowniczej" oraz "za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniu lub ćwiczeniu" bez dookreślenia, jak to uczyniła ustawa, że ekwiwalent pieniężny ustala się w określonej wysokości "za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej". Przez brak takiego doprecyzowania Rada doprowadziła do możliwych wątpliwości co do wysokości przedmiotowego świadczenia. Ustawodawca wskazał bowiem wyraźnie na przedział czasu, za który przyznawany jest ekwiwalent, precyzując moment rozpoczęcia uczestnictwa w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu czy też ćwiczeniu poprzez podanie, że ekwiwalent nalicza się "za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej". Kwestionowane zapisy badanej uchwały rodzą więc niepewność co do zdarzenia, od którego nalicza się przedmiotowe świadczenie. Ta zaś jest niedopuszczalna w związku z wiążącym organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego wymogiem ścisłego przestrzegania upoważnienia do podjęcia określonego aktu. Użycie więc w uchwale sformułowania "za każdą rozpoczętą godzinę" bez precyzyjnego wskazania momentu, od którego uznaje się "rozpoczęcie godziny", stanowi istotne naruszenie delegacji ustawowej jako mogące rodzić wątpliwości interpretacyjne. Sąd zaznacza przy tym, że w jego ocenie, samo użycie pojęcia "udział" zamiast ustawowego: "uczestnictwo" nie miało w sprawie znaczenia, bowiem są to w istocie synonimy. Przesądzającym dla rozstrzygnięcia był zaś brak pełnego zacytowania brzmienia stosownego przepisu ustawy, skutkujący niejasnością przyjętego zapisu. Zdaniem Sądu w powołanym wyżej wyroku NSA z 13 września 2023 r. (sygn. akt III OSK 2588/22), na który powołują się liczne orzeczenia wojewódzkich sądów administracyjnych, zwrócono przede wszystkim uwagę na dookreślenie momentu rozpoczęcia uczestnictwa we wskazanych przez ustawę o ochotniczych strażach pożarnych czynnościach, natomiast zauważona tam kwestia pojęć: "udział" i "uczestnictwo" miała wtórny charakter. Nie można zatem zgodzić się z poglądem Rady Miejskiej, że uregulowanie tego, co zostało już zamieszczone w akcie prawnym wyższego rzędu stanowiłoby naruszenie prawa. Rzeczywiście w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" mowa jest o tym, by nie powtarzać przepisów ustawy upoważniającej ani innych aktów normatywnych (§ 118, § 137 w zw. z § 143), jednak jak już wskazano, nie można tych regulacji uznawać za bezwzględne. Powtórzenie może być więc istotne dla zapewnienia spójności przepisów, komunikatywności tekstu prawnego oraz usunięcia możliwych wątpliwości interpretacyjnych. Ważne jest, aby powtórzenie to było dosłowne, a więc, by nie wprowadzało normy prawnej sprzecznej z intencją ustawodawcy. W konsekwencji, należało przyjąć, że Rada Miejska w Mielcu zmodyfikowała treść przepisu prawnego, nie dotrzymując zakresu upoważnienia ustawowego, a zatem przekroczyła swoje kompetencje, co jest istotnym naruszeniem prawa i musiało prowadzić do stwierdzenia jej nieważności. Przy czym, ze względu na to, że pozostałe jej regulacje

pozostają w bezpośrednim związku z unormowaniami, które zakwestionowano, wyeliminowano ją z obrotu w całości na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 91 ust.1 1 u.s.g. Końcowo należy zauważyć, że Prokurator w złożonej skardze powołał niewłaściwy stan prawny. Kwestionowaną uchwałę podjętą została bowiem 28 kwietnia 2022 r., zaś Prokurator przedstawił brzmienie przepisu, w oparciu o który ją podjęto, obowiązujące od dnia 8 września 2023 r., kiedy to weszła w życie ustawa z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o ochotniczych strażach pożarnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1560).